

PETER JAMES

ULTIEM BEWIJS

'Sensationeel!

De beste *what if*-thriller sinds *De Da Vinci Code*'

LEE CHILD

Peter James

Ultiem bewijs

De Fontein

I

Januari 2005

De bar in het centrum van LA was een sjofele tent, maar dat paste wel bij Mike Delaneys stemming. Er was nog één vrije kruk, tussen een stel van middelbare leeftijd dat elkaar zat af te likken en een chagrijnig kijkende dronkenlap die in een houthakkershemd, spijkerbroek en werklaarzen over een glas bourbon heen gebogen zat.

Delaney hees zijn achterwerk op het gebarsten leren kussen, ving de blik van de barman en bestelde een biertje. Aan de muur boven de bar hing een wazig televisiescherm waarop een footballwedstrijd bezig was; het ding stond keihard, terwijl geen mens ernaar keek.

De dronkenlap tuurde naar hem met ogen als bloeddoorlopen mosselen. 'Ken ik jou niet ergens van?' vroeg hij met dubbele tong. 'Jij bent toch die vent van tv? Van een poosje geleden? Dat ben jij toch?'

De barman zette een biertje voor Delaney neer. 'Betaal je cash of moet ik een rekening openen?'

'Een rekening, alsjeblieft.'

'Heb je een creditcard?'

Zo'n soort plek was dit.

Hij haalde zijn AmEx-kaart uit zijn gerafelde portefeuille en legde hem op de bar. De barman schoof hem er handig af.

'Mickey Magic, toch?' drong de dronken vent aan. 'Dat was jij, op tv.'

'Herinner je je dat programma nog?'

'Ja, man. Het was ruk.'

'Bedankt.'

'Nee, ik meen het. Hoelang is dat geleden? Tien jaar?'

'Zoiets.'

'Ja.' De man dronk zijn glas leeg. 'Je was waardeloos. Niet zo gek dat het is geschrappt, hè?'

Delaney nam een grote slok bier en negeerde hem. Niet alleen zijn programma was geschrappt; zijn agent had hem een uur geleden ook laten vallen.

'Weet je wat het is, man?' had Al Siegel vanuit zijn chique kantoor op Wilshire gezegd toen Delaney hem aan de telefoon had. 'Je moet beseffen dat je

een dinosaurus bent. Ik had al moeite om iets voor je te krijgen voordat je doorsloeg. Je carrière is voorbij. Leg je erbij neer. Je bent bijna zestig. Ga met pensioen, verhuis naar Palm Springs, ga golfen of zo, weet je? Hé, ik krijg een ander telefoontje dat ik moet aannemen. Luister, het spijt me, maar zo staat het ervoor. Zijn we klaar?’

Zo staat het ervoor. En tjonge, of Mike Delaney dat wist. Met je veertigste was je al *over the hill* hier in Tinsel Town. Als hij nu naar zijn oude stamtent ging, The Magic Castle, waren daar nauwelijks nog goochelaars van boven de dertig. De laatste gig die zijn agent voor hem had geregeld, op het feest van een belangrijke filmster in Bel Air, had hij verpest. Hij had een goocheltruc verkloot, was de draad kwijtgeraakt en had vervolgens de arrogante kerel die hem had uitgelachen bijna op zijn gezicht getimmerd.

‘Snap je wat ik bedoel?’ drong de dronken man aan. ‘Je moet toegeven dat je shit was.’ Hij tuurde weer opzij. ‘En weet je wat, je ziet er ook shit uit.’

Hij voelde zich ook shit.

De dronken vent knipte met zijn vingers naar de barman. ‘Nog een Jim Beam, dubbel, met ijs.’ Hij keek naar Delaneys glas. ‘Bier, huh? Een mieten-drankje.’

‘O ja?’

De barman zette het glas, tot de rand toe gevuld met whisky en ijsklontjes, voor de dronken man neer.

De man hief het glas. ‘Je zou eens een echte borrel moeten proberen, meneer de Waardeloze Goochelaar. Proost.’ Hij nam een grote slok, maar spuugde die bijna meteen weer uit. ‘Jezus!’ schreeuwde hij tegen de barman. ‘Wat heb je me verdomme gegeven? Ik had Jim Beam besteld. Dit is geen whisky, het is bier, verdomme!’

De barman, een lange, somber uitziende man van in de zeventig die er al een eeuwigheid werkte, schudde zijn hoofd. ‘Sorry, maar dat heb je mis. Misschien heb je genoeg gehad?’

‘Dit is bier, godverdomme! Probeer je me te vergiftigen of zo?’

De barman pakte de halflage whiskyfles en liet hem die zien. ‘Hier komt het uit.’

‘O ja? Nou, schenk dan nog eens in.’

Verstoord pakte de barman een schoon glas en schonk in uit de Jim Beam-fles. Tot zijn verbazing ontstond er een schuimkraag in het glas, die omhoogkwam en over de rand bruiste.

Mike Delaney glimlachte in zichzelf en zei niets.

2

April 2005

De vrijdagochtend van Ross Hunter begon met de kater waarvan hij zichzelf had beloofd dat hij die niet zou krijgen. Net zoals hij zichzelf vorige week had beloofd, en de week ervoor. En die daarvoor. Het was elke vrijdagochtend hetzelfde liedje sinds hij anderhalf jaar geleden als junior verslaggever bij *The Argus* was gaan werken.

Maar hij had nog geen idee hoe anders deze dag zou zijn.

Ross, bijna drieëntwintig, was lang en fit, met kortgeknipt donker haar en een knap maar serieus gezicht, alsof hij altijd alles analyseerde; wat meestal ook zo was. Alleen niet nu.

Met een gevoel alsof er een bijl in zijn schedel zat kon hij amper nadenken. Hij stapte duf uit bed, geeuwde en liep naar de badkamer op zoek naar paracetamol, vloekend omdat hij zichzelf dit weer had aangedaan. Elke donderdagavond sprak hij af om één drankje te gaan doen met zijn collega's, alleen maar vanuit sociaal oogpunt. Elke donderdagavond verliet hij uiteindelijk veel te laat de Coach House-pub in het centrum van Brighton en liep zwalkend naar huis.

Een deel van de reden daarvoor was een jonge misdaadverslaggeefster bij de krant, Imogen Carter. Hij zag haar ontzettend zitten, maar zij leek meer belangstelling te hebben voor een van de redacteuren. En ze kon veel beter tegen drank dan alle anderen. Maar hij had wel het gevoel dat ze hem stukje bij beetje begon op te merken en elke keer wat meer met hem begon te flirten.

Bedankt voor alweer een lekkere kater, Imo, en omdat ik je mocht nakijken toen je arm in arm met die eikel van een Kevin Fletcher naar de taxistandplaats hobbelde.

Ross, die pas was afgestudeerd aan de School of Journalism van Goldsmiths en zeer ambitieus was, verheugde zich elke morgen op zijn werk op de redactie, waar hij als junior verslaggever op van alles en nog wat kon worden afgestuurd. Een verkeersongeval, wiegendood, brand, een rechtszaak, een liefdadigheidsevenement of zoiets saais als de open dag van een school; hij zag het allemaal als middelen om zijn vak te leren en zich te bekwamen bij een goede, gerespecteerde plaatselijke krant.

Hopelijk zouden even sporten en dan een lange, heuvelopwaartse fiets-

tocht naar zijn werk zijn hoofd weer helder maken. Terwijl hij zijn joggingpak aantrok en zijn gympen strikte luisterde hij naar het nieuws van Radio Sussex op zijn wekkerradio en hoopte hij op een groot, belangrijk verhaal. Het soort verhaal waarmee hij op een dag naam kon maken en zijn droom kon vervullen: een voorpagina-artikel in een landelijke krant.

Nadat hij de aspirines had ingenomen met wat water ging hij naar de kitchenette van zijn tochtige flat op de tweede verdieping van een gebouw achter Portland Road. De vage kookgeuren van gisteravond, afkomstig van het Indiase afhaalrestaurant twee verdiepingen lager, hielpen niet bepaald tegen de misselijkheid waarmee zijn barstende hoofdpijn gepaard ging. Na een paar happen banaan voelde hij zich iets beter. Hij dronk wat appelsap en staarde naar de post-it die hij voor zichzelf op het aanrecht had geplakt: *Verjaardagskaart pa*. Hij zou er vandaag ergens een moeten halen.

Hij ging naar beneden, liep langs zijn fiets die op slot stond in de gang en stapte de duisternis en motregen in.

Na tien minuten stevig hardlopen kwam hij even na zeven uur 's morgens in de sportschool aan, waar een geur van zweet en schoonmaakmiddelen hing. Er waren al een paar mensen in de zaal aanwezig. De meesten waren bezig op de loopbanden, crosstrainers en spinfietsen of met gewichten en sit-ups, en een aantal had sessies met een personal trainer. De bonkende beat van Queen was te luid voor Ross' hoofd toen hij op een crosstrainer stapte en het display aanzette voor zijn programma van twintig minuten.

Terwijl hij zijn tempo opvoerde en naar zijn stijgende hartslag keek – 110... 120... 130... – schrok hij zich rot toen hij plotseling zijn broer Ricky zijn naam hoorde schreeuwen. Heel hard, heel dichtbij, alsof zijn broer pal achter hem stond.

Maar dat kon helemaal niet. Ricky woonde in Manchester, meer dan vierhonderd kilometer verderop, waar hij als trainee-hotelmanager werkte. Ze belden elkaar niet vaak, maar Ricky had hem gistermiddag nog gemaïld om te overleggen over een cadeau voor hun vaders zestigste verjaardag volgende week.

Een tel later voelde het alsof er een stroomstoot van de handvatten van de crosstrainer door zijn armen schoot. Hij kon zich niet meer bewegen. Zijn voeten hielden stil. Zijn hoofd begon te tolleren alsof hij in een achtbaan zat. Met een steek van paniek vroeg hij zich af of hij soms flauwviel door een gebrek aan suiker.

Of had hij een hartaanval?

Alles draaide om hem heen, een zee van grijze machines die tot vage strepen vervormden.

Hij werd een lange, donkere tunnel in gezogen. Zijn hele lichaam tolde nu

wild en hij hield zich wanhopig vast aan de handvatten van de machine. In de verte zag hij een lichtje dat met de seconde helderder en intenser werd. Beelden flitsten langs. Een embryo. Een baby. Het gezicht van zijn moeder. Het gezicht van zijn vader. Een bal die werd gegooid. Een schoolbord met een leraar ervoor die tegen hem schreeuwde. Zijn leven, besefte hij. Hij zag zijn leven langsflietsen.

Ik ga dood.

Seconden later werd hij omhuld door het felle licht aan het eind van de tunnel. Het was warm, verblindend, en hij dreef op een luchtbed op een vlakke oceaan. Hij zag het gezicht van zijn broer vlak boven hem zweven.

‘Zit het oké, Ross? Is het oké tussen ons?’

Ricky. Aan wie hij al zo lang als hij zich kon herinneren een hekel had. Door hoe Ricky eruitzag, hoe hij praatte, hoe hij lachte, hoe hij at. En hij wist waarom: Ricky was zijn eeneiige tweelingbroer. Elke keer als Ross hem zag, was het net alsof hij in een spiegel keek.

Er hoorde liefde te zijn tussen tweelingen. Een speciale, onverbreekbare band. Maar hij had die nooit gevoeld.

Alleen maar een intense afkeer.

Dat kwam vooral doordat zijn ouders Ricky altijd hadden voorgetrokken, al had Ricky dat nooit ingezien.

Zodra Ross oud genoeg was om het huis uit te gaan, was hij ontsnapt en zo ver mogelijk bij Ricky vandaan gegaan. Een andere universiteit, een andere stad. Hij had zelfs op een bepaald moment overwogen zijn naam te veranderen.

Nu zweefde zijn broer weg, werd geleidelijk aan opgenomen in het witte licht, maar hij draaide zich met uitgestoken armen naar hem toe, schijnbaar wanhopig proberend zijn handen te pakken. Maar hij bewoog te snel, als een zwemmer die achteruit werd gesleurd door een getijdenstroom.

Ricky riep met iets van wanhoop in zijn stem: ‘Het is oké tussen ons, Ross? Ja?’

‘Het is oké,’ antwoordde hij.

Het licht slokte zijn broer op. En verblindde hem toen.

Gezichten keken op hem neer. Het licht was veranderd. Hij rook zweet, vloerbedekking, ongewassen haar. Hoorde bonkende muziek. Zijn hart ging tekeer.

Iemand knielde bij hem neer. ‘Gaat het wel?’

Ross staarde onthutst om zich heen. Met een steek van paniek vroeg hij zich af of hij dood was.

Helpende handen trokken hem overeind, dirigeerden hem naar een bankje en ondersteunden hem toen hij ging zitten.

Een gespierde man, een van de personal trainers, stak een bekertje water naar hem uit. ‘Hier, drink op.’

Ross schudde zijn hoofd om het helder te krijgen.

‘Misschien heb je het een beetje overdreven op de machine?’ vroeg een stem.

‘Nee, nee, ik...’ Hij zweeg. In verwarring.

‘Moet ik een dokter bellen?’ vroeg iemand anders.

Hij schudde zijn hoofd weer. ‘Nee, het gaat wel. Echt. Het gaat best. Misschien heb ik suiker nodig of zo.’

‘Blijf nog een poosje zitten, tot je zeker weet dat alles goed is.’

Iemand hield hem een lepel honing voor, en hij stak hem in zijn mond.

‘Ben je diabetes?’ vroeg een stem; een van de personeelsleden, die bezorgd naar hem keek.

‘Nee, nee, dat is het niet.’

Het duurde tien minuten voordat hij het gevoel had te kunnen staan zonder zich ergens aan te hoeven vasthouden. Korte tijd later, nadat hij iedereen ervan had overtuigd dat het goed met hem ging, verliet hij de sportschool en liep verdoofd naar huis, zonder iets te merken van de regen of de kou of wat dan ook. Hij stapte door de voordeur naar binnen en liep naar boven. Hij was uitgeput; de trap voelde aan als een berg.

Hij had tegen de mensen op de sportschool gezegd dat het goed met hem ging, maar zo voelde hij zich helemaal niet. Hij voelde zich verschrikkelijk. Terwijl hij zijn flat binnenging hoorde hij zijn ringtone en voelde hij zijn telefoon trillen in zijn zak. Hij haalde het toestel eruit en keek naar het nummer op het scherm, maar herkende het niet.

‘Hallo?’

Hij hoorde een huilerige vrouwenstem. ‘Ross? O god, Ross?’

Het was Sindy, Ricky’s vriendin.

‘Hoi,’ zei hij, nog steeds erg ontdaan. ‘Sindy? Wat... Wat is er?’

Ze begon te huilen. Het duurde een paar seconden voordat ze zichzelf weer in de hand had. ‘Ricky.’

‘Wat?’

‘De politie is hier net geweest. Ricky ging vanmorgen hardlopen in het park en er is een boom op hem gevallen. Een halfuur geleden. Een boom. Hij is geplet. O god, Ross, o god, hij is dood!’

3

Juli 2009

Na jaren van constante bombardementen en gevechten in de stadsstraten stonden er geen hotels meer overeind in Lashkar Gah, en het personeel was ofwel vermoord door de taliban of lang geleden al gevlucht. Uit veiligheids-overwegingen, omdat veel journalisten waren ontvoerd en soms zelfs terechtgesteld, was het bestempeld tot verboden gebied. De leden van de internationale pers die er toch heen gingen werden ondergebracht in een tent binnen de witte muren van een compound aan de rand van de stad, de basis van de militaire coalitie voor de provincie Helmand.

Alle journalisten was aangeraden om zo min mogelijk op te vallen. Om een baard te laten staan, beige kleding te dragen, niet in hun eentje rond te wandelen en vooral niet zonder begeleiding hun perskaart te dragen, want dat zou hen markeren als ontvoeringsdoelwit. Het is hier hels, had Ross Hunter kort na aankomst naar zijn vrouw ge-sms't. Of eigenlijk had hij dat geprobeerd. Het had meer dan een dag van herhaaldelijk proberen gekost voordat het berichtje eindelijk verstuurd was. Anders dan voor de andere, doorgewinterde verslaggevers was dit zijn eerste ervaring in een oorlogsgebied, en op dit moment, doorlopend bang, nam hij zich vast voor dat het ook zijn laatste zou zijn. Een groot deel van de dag ging de zon verborgen achter de dichte rook van artillerie en brandende gebouwen. In de lucht hing een walm van ontbindende lijken, riolen en explosieven, en de oproep tot het gebed van de muezzin die vijfmaal per dag klonk werd grotendeels overstemd door het constante gedreun van helikopters.

Ross zat op zijn bed in de slaapzaal, krabbend in zijn baard, die verschrikkelijk jeukte, en probeerde zijn nieuwste stuk voor *The Sunday Times* in te sturen vanaf zijn laptop met een onlineverbinding via zijn satelliettelefoon. Wat hem nog ongemakkelijker maakte was dat hij zich een beetje een bedrieger voelde. Een jaar eerder had hij een lovend stuk geschreven over een oud schoolvriendje, van wie hij had ontdekt dat hij beide ogen en zijn rechterhand was kwijtgeraakt in een oorlogsgebied, maar die het toch voor elkaar had gekregen om zijn leven weer op te bouwen, te trouwen, kinderen te krijgen en te gaan skiën. In dat artikel schreef Ross over de ongeziene moed van de Britse gevechtstroepen.

Het artikel had een enthousiaste reactie opgeroepen van de hoge heren in het leger, die hem hadden uitgenodigd om zelf een oorlogsgebied te bekijken en de soldaten te ontmoeten. Maar het had ook een stroom aan e-mails opgeleverd van soldaten uit alle rangen, sommigen met hun echte naam erbij, maar ook veel anoniem. Er zaten vele horrorverhalen bij over de Britse regering die de troepen in de steek liet, en over de vele onnodige sterfgevallen die voortkwamen uit inferieur materiaal of zelfs het totale gebrek eraan vanwege budgetbesparingen.

The Sunday Times had de benodigde documenten geregeld en betaalde de verplichte driedaagse Hostile Environment-training in Hertfordshire voor Ross. Hij was hierheen gevlogen in een militair transportvliegtuig, een C-130 Hercules, via een omweg. Zijn enige verzoek aan zijn krant was dat ze niets al te negatiefs plaatsten tot hij veilig weer thuis was. Hij wilde de mensen die daar voor zijn veiligheid moesten zorgen liever niet tegen zich in het harnas jagen.

Hij ontdekte al snel dat er veel was om over te schrijven. Een heel exposé over de behandeling van Britse troepen door hun eigen regering. Britse soldaten kregen geweren die haperden, pantserwagens die hen niet afdoende beschermden tegen landmijnen, en er was een totaal gebrek aan slagveldbakens om slachtoffers door zogenaamd ‘eigen vuur’ te voorkomen.

In dit laatste artikel citeerde Ross, op verzoek van de man anoniem, een hoge militaire commandant die hun equipment vergeleek met hopeloos achterhaalde mobiele telefoons. En om het nog erger te maken was er weinig sympathie, steun of nazorg voor de verschrikkelijk gewonde en vaak blijvend gehandicapte soldaten nadat ze weer thuiskwamen. Ross concentreerde zich en probeerde het hier constante achtergrondgeluid te negeren: knallende granaten in de verte – en soms onrustbarend dichtbij –, ratelend geweervuur en af en toe een ontploffende bom.

De meeste buitenlandse correspondenten leken elkaar te kennen als oude vrienden, inclusief de fotograaf die aan hem was gekoppeld, waardoor hij zich een buitenstaander voelde. Een paar mannen zaten te pokersen met aftandse kaarten onder een sloom draaiende plafondventilator die de hete, vochtige lucht in beweging zette zonder een briesje te veroorzaken of ook maar iets aan de temperatuur te veranderen. Ross voelde zich klam en plakkerig en verlangde naar een koude douche, hoewel hij die een paar uur geleden nog had genomen. De afgelopen twee weken had hij amper geslapen; hij voelde zich doorlopend uitgeput en misselijk van angst.

Maar belangrijker dan al het andere op dit moment, terwijl hij zat te typen, was zijn woede. Woede over de verkrachtingen en moorden die de taliban op vrouwen en kinderen hadden gepleegd. Woede over wat hij had gezien in het huis waar hij gisteren met de soldaten naar binnen was gegaan, waar een

oude man aan een provisorische strop had gehangen, met het naakte lichaam van een jonge vrouw met doorgesneden keel op de vloer. Ze hadden een vrouw horen huilen en vonden de echtgenote van de man; ze had zich in een kast boven verstoppt. Ze bleef alleen maar steeds één woord herhalen. Een Afghaanse soldaat had het voor Ross vertaald.

Waarom?

Waar was God? Vond hij het leuk om naar deze slachting te kijken?

Hier in Afghanistan, waar Ross elke dag de ene na de andere gruweldaad zag, had hij echt het idee dat God een heel ziek gevoel voor humor had. Dat hij deze hele wereld alleen maar had gemaakt voor zijn eigen perverse plezier. Om te kijken welke nieuwe lagen van menselijkheid hij nu weer eens van de mensen die hij had gemaakt zou wegpellen.

Liggend op zijn bed in de kleine uurtjes, nooit zeker wetend of er geen granaat op de perstent zou belanden die hem en de anderen aan stukken zou blazen, had Ross zijn koptelefoon opgezet. Hij luisterde naar muziek in een poging de geluiden buiten te sluiten. Imogen, met wie hij twee jaar eerder was getrouwd, had een paar playlists voor hem gemaakt met enkele van zijn favorieten: Maroon 5, The Fray, Kaiser Chiefs, en countrymuziek van David Allan Coe, Willie Nelson en Patsy Cline.

Op de avond voor de aanval had hij haar ge-sms't, zoals hij elke avond deed.

Ik hou zo veel van je, mop. Zou niet willen dat je hier was, want hiér wens ik niemand toe. Aan jou denken helpt me elke dag en elke nacht door. Heb dat boek over oorlogsdichters geprobeerd te lezen dat je me had gegeven, maar te droevig. Vooral die met 'mocht ik sterven, denk dan alleen dit over mij'. Want toen ging hij inderdaad dood. Ik droom ervan om weer bij je te zijn. Heb een paar vreselijke dingen gezien. Hoe kunnen mensen dit toch doen? Hou van je. XX

Tot zijn opluchting, want het lukte zelden, werd het sms'je bij zijn eerste poging al verstuurd.

De volgende morgen was een datum die Ross altijd zou bijblijven. Vrijdag 17 juli. De coalitietroepen roken eindelijk de overwinning. De taliban trokken zich terug. Twee patrouilles werden naar een deel van de stad gestuurd waaruit de taliban de vorige dag waren verdreven. De verslaggevers hoorden tijdens de briefing dat er een goede kans bestond om nog meer wreedheden van de taliban te zien en te fotograferen, maar er werd ook gewaarschuwd dat er nog steeds gevaar bestond van scherpshutters.

Ross had het erover gehad met de fotograaf, Ben Haines, een geinponem en onvermoeibare veteraan die al meerdere oorlogsgebieden had bezocht. Ze hadden besloten dat het met twintig ISAF-soldaten van de VN, een paar plaatselijke soldaten en gidsen om hen en andere internationale verslaggevers te beschermen een relatief klein risico was. Het was allemaal nieuw voor Ross en het zou goed voor zijn carrière zijn om wat echte actie mee te maken.

Om zeven uur 's morgens liepen ze door de verwoeste stad, met de stank van ontbindend menselijk vlees in de lucht en laagvliegende helikopters die deden denken aan enorme kakkerlakken. Ross en Haines droegen helmen, militaire overalls en kogelwerende vesten onder hun mantels, met op de voor- en achterkant heel duidelijk de tekst PERS. Overal rondom zagen ze gebleekte muren met kogelgaten, gebombardeerde ruïnes en agressieve graffiti.

Het gebeurde zonder enige waarschuwing, toen ze vanuit de bescherming van een smalle steeg de centrale markt op liepen. Een maalstroom van geweervuur die van alle kanten tegelijk leek te komen.

Een hinderlaag.

Ross bleef een paar tellen als aan de grond genageld staan, even alleen nog nieuwsgierig in plaats van bang. Totdat een raket in een wolk van hersenweefsel en bloed de bovenste helft van de schedel van een plaatselijke bewoner die pal voor hem stond blies. Een eindje verderop ontplofte een granaat. Ross voelde de luchtdruk en zag soldaten, journalisten en fotografen tegen de grond gaan. Er volgde meteen nog een klap. Een afgerukt hoofd rolde over de stoffige grond, met de mond en ogen wijd open van ongeloof.

Ben, die ineengedoken met zijn camera bleef filmen, schreeuwde plotse-ling van pijn en begon als een krankzinnige derwisj over de grond te rollen.

Gek van angst zag Ross overal waar hij keek uitbarstingen van geweervuur. Vanaf de daken van de lage gebouwen. Uit de ramen. Pal rechts van hem was een hoog bankgebouw, ooit door een bom geraakt, waarvan de voordeur ontbrak. Te midden van het luide geknal, terwijl zand en steensplinters opsprongen door kogelinslagen, rende hij naar de ingang. Hij holde het donkere bankgebouw in en keek in blinde doodsangst om zich heen.

Achter hem ging het geweervuur door.

Hij bleef staan en keek om.

Recht in de ogen van Ben Haines, die op de grond lag met een plas bloed bij zijn zij. Hij probeerde naar zijn camera te kruipen die een eindje voor hem lag, maar het lukte hem niet.

'Ross! Help! Help me! Help alsjeblieft! In godsnaam, help me!' schreeuwde Ben met een stem vol pijn en wanhoop.

Overal rondom lagen soldaten, verslaggevers en fotografen. Sommigen bewogen zich niet meer, anderen kronkelden of kropen over de grond.

Er klonk weer een luid salvo. Een aantal mensen stopte met bewegen.

‘Ross!’ schreeuwde Haines. ‘O god, help me!’

Ross rende naar hem toe, zigzaggend zoals hem was geleerd, zonder zich iets aan te trekken van het gevaar, vastbesloten zijn vriend te helpen, hem op de een of andere manier in veiligheid te brengen. Maar toen hij nog maar een paar meter van de fotograaf verwijderd was, hoorde hij het geratel van een machinegeweer. Haines trilde als een lappenpop. Er verschenen scheuren in zijn kleren. Zijn helm werd ergens door geraakt en vloog van zijn hoofd. Een fractie van een seconde later werd er een stukje van de bovenkant van zijn schedel weggeschoten en viel hij voorover in het stof.

Ross draaide zich in shock en afgrijzen om en rende terug naar de ingang van het gebouw. Hij hoorde nog meer schoten, nog meer geknal van kogels, en een streep zand voor hem sprong omhoog. Er knalde iets tegen zijn helm. Er ging een scherpe pijnscheut door zijn rechtervoet, en net toen hij bij de ingang was, voelde hij een klap als van een hamer tegen zijn hoofd en duikelde hij naar voren. De stenen vloer kwam hem tegemoet. Raakte hem hard in het gezicht.

Hij moest opstaan.

Hij moest.

Hij zag gedaanten met de hoofddoeken van talibanstrijders naar hem toe komen rennen, met knetterende AK-47's.

Overal om hem heen knalden kogels.

Hij vluchtte verder het gebouw in, duikend en zigzaggend, rennend voor zijn leven. Langs bureaus met computers, bedekt met stof en stukjes puin. Hij sprong over een loket heen en dook aan de andere kant in elkaar. Wachterend. Zijn rechtervoet voelde alsof er een metalen pin doorheen was gestoken en zijn hoofd bonsde. Hij was zijn helm kwijt.

Hij hoorde nog een korte, luide uitbarsting van geweervuur ergens buiten, gevolgd door abrupte, wonderbaarlijke stilte.

Geen naderende voetstappen.

Hij voelde zich duizelig van opluchting. Hij keek op. Het plafond leek boven hem te draaien. Hij wankelde. Het voelde alsof al het bloed uit zijn hoofd wegliep. Hij ging weer met zijn gezicht tegen de vloer, maar voelde het niet. Hij bleef stil liggen.

Enige tijd later, hij wist niet hoeveel, werd hij wakker van gepiep. In het bijna-donker staarde Ross recht in de ogen van een rat zo groot als een konijn.

‘Rot op!’ beet hij het beest toe.

De rat rende het donker in.

In de verte klonk een enorme ontploffing.

Nog een autobom?

Met een bonzend hoofd en een gortdroge mond en keel, wanhopig verlangend naar wat water, ging hij op zijn knieën zitten en luisterde. Dacht terug. Het loket waar hij overheen was gesprongen. Totale stilte nu. Toen hij probeerde te gaan staan, deed zijn rechtervoet helse pijn. Er zat geronnen bloed aan zijn laars. Hij streek met zijn hand door zijn haar en voelde iets kleverigs. Toen hij naar zijn hand keek, zag hij dat daar ook bloed aan zat.

Het kwam allemaal weer bij hem terug, en hij huiverde.

Ik leef nog.

Langzaam, behoedzaam, stond hij op en keek over de rand van de balie. In de verte hoorde hij de oproep voor het gebed. Er was vaag daglicht te zien buiten de deur waardoor hij was binnengekomen.

Hij keek op zijn horloge. Halfzeven 's avonds. Jezus, het was net zeven uur 's morgens geweest toen... toen...

Hij strompelde naar de deur en gluurde naar buiten. Overal lichamen, sommige van coalitiesoldaten, sommige van leden van de pers en een paar talibanstrijders, allemaal op de stoffige grond. Degene naar wie hij keek was de fotograaf die deze afgelopen, verschrikkelijke maand zijn vriend was geweest.

Ben Haines.

Er zwermden al vliegen om de lichamen heen.

Ross wilde net naar voren stappen toen hij stemmen hoorde.

Hij verstijfde.

De stemmen werden luider, kwamen dichterbij.

Hij rende terug naar binnen, langs de lege werkplekken van personeel naar achteren. Duwde een deur open en zag een stenen trap naar beneden. Hij deed de deur achter zich dicht en zag stalen grendels. Snel schoof hij ze voor de deur en rende de trap af. Eén verdieping, en toen nog een. Naar beneden. De hitte was hier minder bedrukkend. Hij zag een kluis waarvan de deur, met enorme draaiknoppen erop, een stukje open stond.

Het kostte hem een paar seconden om de twintig centimeter dikke stalen deur ver genoeg open te krijgen om naar binnen te glippen, en toen zocht hij met de zaklantaarn-app op zijn telefoon naar een grendel aan de binnenkant, maar die was er niet. Hij trok de deur maar gewoon zo ver mogelijk dicht.

Hij bleef stil staan en zette uit voorzorg zijn telefoon op de stille stand, hoewel hij al zag dat hier geen bereik was.

Zijn hart ging zo tekeer dat het gebons het enige was wat hij hoorde. Bij de smalle spleet tussen de deur en het kozijn luisterde hij of hij boven beweging hoorde. Misschien gebons op de deur, twee verdiepingen hoger, die hij had afgesloten.

Hij hoorde niets.

Hevig trillend keek hij naar het schermje van zijn telefoon. Imogen had nog niet op zijn laatste berichtje geantwoord. Was het niet doorgekomen?

Het verschrikkelijke geluid van de fotograaf die om hulp schreeuwde galmde nog door zijn hoofd. De meelijwekkende aanblik van hoe de man had liggen kronkelen. Probeerde te kruipen. De bovenkant van zijn schedel die eraf vloog.

Ross moest vechten om niet over te geven van walging en angst.

Hij ging op de harde, kale vloer in de lege kluis zitten. Zijn hoofd bonsde en de pijn in zijn voet was verzenkend. Bovendien had hij ontzettende dorst; hij had al niets meer gedronken sinds ze die ochtend waren vertrokken.

Voorzichtig trok hij zijn laars en sok uit en inspecteerde zijn voet met het lampje van zijn telefoon. Er zat een rafelig, bloederig gat bovenin, een paar centimeter achter zijn tenen, en een nog groter gat onderin, waar de kogel er weer uit moest zijn gekomen. Hij betastte zijn hoofd en voelde een lichte deuk, een soort groef boven zijn rechterslaap.

Twee keer beschoten?

Er moesten ergens in het gebouw toiletten zijn, en een keuken of iets waar hij water en misschien een EHBO-trommel kon vinden. Maar dat zou hij later doen, als hij dacht dat het veilig was om zijn schuilplaats te verlaten.

Hij rolde zich op op de vloer en viel in slaap.

Tien minuten later werd hij gewekt doordat er iets over zijn gezicht kroop.

4

Juli 2009

Ga ik hier dood? Alleen met de ratten?

Hij droomde over water en eten. Simpel eten. Gekookte eieren, gepofte appels, patatjes, cheeseburgers, augurken, tomatenketchup.

Toen hij wakker werd, was het donker. De accu van zijn telefoon was leeg. Het enige wat hij nu nog had om zich mee te oriënteren was zijn horloge. De wijzerplaat lichtte op als hij een knopje aan de zijkant indrukte. Hij voelde zich koortsig.

Hij dacht aan zijn broer. Ricky. Dacht doorlopend aan hem met steken van schuldgevoel en spijt. Kort nadat Ricky was overleden, was Ross op een bruiloft een oude schoolvriend tegengekomen, Jim Banting. Jim vertelde hem dat Ricky had geweten dat Ross hem niet mocht, maar dat hij nooit had begrepen waarom.

Zittend in het donker tussen de ratten, met niets anders te doen dan nadenken, peinsde hij over Ricky, vol spijt om hoe hij zijn broer had behandeld. Intussen spookte het beeld van Ben Haines die buiten lag door zijn hoofd. Rottend in de hitte. Dat had hij kunnen zijn. Of misschien, als hij anders had gehandeld, had hij Ben op de een of andere manier kunnen redden.

Gisteravond was hij de trap op geslopen en had de deur ontgrendeld. Toen hij stemmen hoorde die Arabisch spraken was hij in paniek weer naar beneden gerend, waarbij hij was vergeten de deur weer af te sluiten. Hij had zo'n ontzettende dorst dat zijn tong aanvoelde als een vreemd voorwerp in zijn mond en zijn lippen pijnlijk aan elkaar vastplakten. Zijn hoofd voelde nu beter, maar in de vage gloed van zijn horloge zag hij pus op zijn voet. De wond begon te ontsteken. Als hij hem niet liet behandelen, zou hij bloedvergiftiging krijgen en hier sterven, alleen. Hij moest proberen wat eerstehulp materiaal te vinden, en snel.

Toen voelde hij een scherpe pijn in zijn rechterhand. Deed zijn ogen open. Zag rode oogjes in het donker.

Een rat had hem gebeten.

'Weg!' Hij maaide woest naar het beest en stond wankel en duizelig op.

Zijn rechtervoet voelde alsof hij in brand stond.

‘Rot op!’ schreeuwde hij tegen de rat.
Boven hoorde hij een geluid.
Voetstappen.
Hij verstijfde.
Shit. Hij had hardop geroepen en zichzelf verraden.
De voetstappen kwamen dichterbij. De trap af. Stap voor stap. Schuifel.
Schuifel.
Almaar dichterbij.
Schuifel. Schuifel.
Nog dichterbij.
Hij drukte zich plat tegen de muur.
Dichterbij.
Schuifel. Schuifel.
Hij dacht na. Hij zou die smeerlap verrassen. Boven op hem springen.
Dichterbij.
Hij hoorde een zachte grom. Iemand trok aan de zware deur. Die bewoog.
Ging open.
Ross trilde van angst.
En toen klonk de stem van een kind; timide, buitenlands. ‘Hallo?’
Ross drukte weer op het knopje van zijn horloge. En zag een kleine jongen. Donker haar met zo veel stof erin dat het grijs leek, zijn kleren lompen. Hij staarde zwijgend naar Ross.
‘Niks aan de hand, knul,’ zei Ross.
‘Engels?’
‘Uh-huh.’
‘Taliban weg. Weg,’ zei de jongen. Hij draaide zich om en verdween.
Ross hoorde hem de trap op hollen.
Hij wachtte nog even voordat hij volgde, behoedzaam, niet zeker wetend of het geen valstrik was, maar het kon hem bijna niet meer schelen. Hij had wanhopig behoefte aan water. Eten. Boven was het licht. Hij zag de jongen door de deur naar buiten rennen, met zijn armen in de lucht. Aarzelend, in de schaduwen blijvend, hier en daar onhandig tegen meubelstukken botsend, volgde Ross hem. Toen gluurde hij naar buiten.
De lijken waren weggehaald. Bloedvlekken lagen te bakken in de zon. De stad was bijna stil, voor het eerst sinds hij hier was aangekomen. Even later hoorde hij het brullen van een motor en een metalig gerommel. Een tank rolde het plein op. Hij herkende hem: een Challenger 2. Een van de weinige fatsoenlijke stukken materieel die de overheid de troepen had meegegeven.
Ross rende wankel naar buiten en zwaaide met zijn zakdoek.
De tank stopte voor hem, het luik aan de voorkant ging open en het hoofd

van een man verscheen. ‘Heb je een lift nodig, maat?’ vroeg de man met een Cockney-accent.

‘Kom je in de buurt van Londen?’

‘Stap maar in. Ik zal de meter aanzetten.’

Ross wankelde naar de tank toe, maar hij had niet de kracht om aan boord te klimmen. Twee bemanningsleden stapten uit om hem te helpen.

‘Ben je van de pers?’ vroeg de man. Hij had een kaalgeschoren hoofd en op zijn rechterarm een tattoo van een schedel met een adelaar erboven.

‘Uh-huh,’ zei Ross hijgend.

‘Welke krant?’

‘The Sunday Times.’

‘Ik lees al heel lang geen kranten meer. Het is allemaal troep. Een en al gelul, vind je ook niet?’

Ross glimlachte. Hij had geen kracht meer om te vechten.

‘Die redacteuren zouden eens hierheen moeten komen, snap je wat ik bedoel? Al deze shit eens in het echt zien.’

‘Heb je water?’ smeekte Ross.

Lees verder in: *Ultiem bewijs*

Eerste druk mei 2019

Oorspronkelijke titel *Absolute Proof*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan, imprint van Pan Macmillan, Londen

Copyright © 2018 Really Scary Books/Peter James

The right of Peter James to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2019 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagbeeld PlainPicture/Daniel Allan (bovenste) en PlainPicture/Bias (onderste)

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4662 6

ISBN e-book 978 90 261 4663 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.